

Arrest

nr. 303 313 van 15 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 december 2023.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 20 april 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen, zoals verzoekster ook opmerkt in haar aanvullende nota d.d. 24 juli 2023. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: “Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken.”

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

Gelet hierop ontbeert het verzoekster thans het belang bij haar betoog omtrent de toepasselijkheid van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en is haar uiteenzetting in dit licht dan ook niet dienstig.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster voert aan bij een terugkeer naar Georgië te vrezen te worden gedood door A. G. – haar tweede echtgenoot en de vader van haar twee jongste kinderen –, alsook dat A. G. agressief zal zijn tegen haar kinderen (administratief dossier, CGVS, p. 12).

4.2. De Raad merkt evenwel op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vrees voor A. G. vermits zij geen duidelijk zicht biedt op haar familiale situatie. Immers, daar waar zij op het CGVS verklaart dat zij eerst trouwde met D. K., de vader van haar oudste zoon A., zij in 2011 van hem scheidde en vervolgens werd uitgehuwelijkt aan A. G. – de vader van haar twee jongste zonen – (administratief dossier, CGVS, p. 5 en 11), stelt zij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ene Z. A. de vader is van haar jongste zonen en dat Z. in België erkend zou zijn en in Spanje wonen (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vraag 16). Tijdens haar behandeling van haar verzoek om internationale bescherming in Nederland verklaart verzoekster dan weer dat haar jongste zoon geboren werd nadat zij verkracht werd in Polen (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’). Verzoekster schept bijgevolg geen duidelijkheid over wie de vaders van haar kinderen zijn, of zij met deze mannen getrouwd was of nog steeds is en welke kinderen dezelfde vader hebben. Verzoekster legt in dit verband overigens geen enkel document neer.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift hekelt dat zij niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in haar verklaringen, wijst de Raad erop dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Bovendien kan van verzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij eenduidige, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen omtrent haar familiale situatie, quod non zoals blijkt uit het voorgaande. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekster in het verzoekschrift de kans kreeg om zich uit te spreken over deze tegenstrijdigheden, hetgeen zij ook deed.

Zo betoogt verzoekster in het verzoekschrift dat zij van haar eerste echtgenoot D. K., tevens vader van haar oudste zoon, scheidde in 2011 en haar tweede echtgenoot A. G. de vader is van haar twee jongste kinderen. Het feit dat zij verklaard heeft dat haar jongste zoon verwekt is door verkrachting, doet hieraan geen afbreuk volgens verzoekster. Zij geeft daarnaast aan dat Z. A. een familielid is van de vader van haar oudste zoon en dat, indien werd neergeschreven werd dat dit haar oudste zoons vader is, dit een vergissing betreft. De Raad stelt vast dat verzoekster met deze argumentatie in wezen volhardt in één versie van de tegenstrijdige verklaringen, het minimaliseren van andere afgelegde verklaringen en het uiten van blote post-factumverklaringen hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om voormelde vastgestelde, flagrante tegenstrijdigheden toe te dekken.

Vermits verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke familiale situatie en familiaal netwerk in Georgië, kan er geen geloof worden gehecht aan het gedwongen huwelijk en huiselijk geweld dat zij ondergaan zou hebben en aan haar vrees voor haar vermeende tweede echtgenoot A. G. bij terugkeer naar Georgië.

4.3. Zelfs zo zou worden aangenomen dat de door verzoekster voorgehouden feiten met A. G. waarachtig zijn, dient erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

4.3.1. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt.

Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 16 januari 2023, aangeleverd door de commissaris-generaal, blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo’s, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenschappelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

De Raad wijst er in dit verband voorts op dat, specifiek met betrekking tot de situatie van huiselijk geweld, uit de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus “Georgië. Algemene situatie” van 16 januari 2023) blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gendergerelateerd geweld.

De Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld.

Uit voormelde recente COI Focus blijkt dan ook dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De algemene informatie waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst, waarin onder meer wordt verwezen naar corruptie, teneinde de beschermingsmogelijkheden in Georgië op de korrel te nemen kan gelet op de slechts algemene formulering ervan niet overtuigen. Noch het betoog van verzoekster, noch de informatie waarnaar zij verwijst is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.3.2. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij slaagt hierin evenwel niet. Verzoekster toont niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoekster geen enkele poging ondernam om bescherming te zoeken bij haar nationale autoriteiten tegen het huiselijk geweld waarvan zij slachtoffer zou zijn geweest. Verzoekster verklaart in dit verband dat de politie A. G. verschillende malen meenamen nadat de burens de politie opriepen, doch dat zij zelf nooit een klacht heeft ingediend (administratief dossier, CGVS, p. 9). De Raad stipt in deze aan dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij

hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. Verzoekster kan zich ook in dit kader niet verschuilen achter een algemene verwijzing naar politieke repressie, machtsmisbruik of corruptie, dan wel op het feit dat het voor alleenstaande vrouwen (uit een minderheidsgroep) veel moeilijker is om toegang te krijgen tot hulp vanwege de autoriteiten. Het algemene betoog van verzoekster in haar verzoekschrift berust hoe dan ook niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen en zij maakt niet aannemelijk alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Gelet op het voorgaande, overtuigt verzoekster niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen – los van de vraag naar de geloofwaardigheid ervan – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

4.4. Wat betreft de mogelijke problemen die verzoekster zou kennen omwille van het behoren tot de Jezidi-minderheid in Georgië, wijst de Raad erop dat uit de COI Focus “Georgië. Algemene situatie” van 16 januari 2023 niet blijkt dat er in Georgië sprake is van systematische, wijdverspreide vervolging van etnische en religieuze minderheden. Het gebrek aan kennis van het Georgisch is de belangrijkste hindernis voor integratie, doch er is geen sprake van een verregaande discriminatie of dermate onoverkomelijke hindernissen voor leden van etnische minderheden om zich in de Georgische maatschappij te kunnen integreren.

Hierbij kan worden aangestipt dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast, en waarbij de staat niet wil of kan beschermen, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat dit in haar situatie het geval is. Zij haalt immers geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Georgië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging. Integendeel geeft zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat er volgens haar geen problemen zijn tussen de politie en Jezidi's en haalt zij zelf geen concrete vrees aan met betrekking tot haar Jezidi-afkomst (administratief dossier, CGVS, p. 10-11).

Daarnaast onderstreept de Raad dat uit voormelde vaststellingen blijkt dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangebrachte landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Georgië.

5.2. Aangaande de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet brengt verzoekster geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon bij een terugkeer naar Georgië.

5.3. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning

van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekster evenmin aantoonde dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 februari 2024 staat het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt dat zij een aanvullende nota heeft ingediend tezamen met een nota naar aanleiding van de vraag tot horen. Ze weet dat enkel rekening gehouden zal worden met wat zij dienaangaande ter zitting aanbrengt. Ze beklemtoont dat het KB van 12 januari 2022 Georgië op de lijst plaatste van landen van veilige herkomst, statuut dat geldig is voor één jaar, het KB van 7 april 2023 Georgië niet langer weerhoudt als veilig land van herkomst. Dat Georgië dan ook impliciet maar zeker sedert 12 januari 2023 niet langer beschouwd kan worden als veilig land van herkomst. Dat de wettelijke basis van de bestreden beslissing, die in casu het verzoek tot internationale bescherming kennelijk ongegrond verklaard dan ook thans ontbreekt. Dat er dan ook geen sprake meer is van een vermoeden van veilig land van herkomst. Het KB genomen werd op eensluidend advies van de CGVS, daterend van 20 januari 2023. Overwegende dat de wettelijke basis van de bestreden beslissing dan ook niet langer bestaat. Dat nu het vermoeden van veilig land van herkomst niet meer aan verzoekende partij kan tegengeworpen worden, volgens hetwelk er in principe geen vrees voor vervolging zou bestaan, er niet langer aanleiding is een onderzoek te voeren waarbij nagegaan wordt of verzoeker dit vermoeden kan omver werpen door ernstige redenen aan te tonen die bewijzen dat zijn land van herkomst niet als veilig kan beschouwd worden, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie en met de voorwaarden noodzakelijk om aanspraak te maken op internationale bescherming. Dat verzoekende partij meent dat het onterecht is dat er gesteld zou kunnen worden dat het door de CGVS gevoerde onderzoek voorafgaand aan de bestreden beslissing die het VIB kennelijk ongegrond verklaarde zou beantwoorden aan die voorwaarden en dat er dus geen verschil in onderzoek noch beoordeling zou zijn tegenover de “normale” procedure. Dat verzoeker meent dat het feit dat de bewijslast om aan te tonen dat Georgië geen veilig land van herkomst is in de procedure gevolgd door de CGVS wel degelijk verschil maakt. Dat het dan ook duidelijk moge zijn dat de invloed van het concept veilig land van herkomst verder gaat dan op louter procedureel vlak. Dat zowel de Belgische wet als de Directive 2013/32/EU wel degelijk vertrekken van een vermoeden, waarbij de bewijslast volledig op de verzoekende partij gelegd wordt, waarbij deze het vermoeden van veilig land dient te weerleggen, bij gebreke waaraan hij geacht wordt er veilig te kunnen zijn.

Dat het dus onterecht is dat er geen verschil zou zijn voor wat betreft de bewijslast. Dat het tegendeel waar is. Dat met name in huidig geding de CGVS aan verzoekende partijen verwijt niet of onvoldoende beroep gedaan te hebben op de eigen autoriteiten om hem te beschermen. Dat de verwerende partij dan ook haar beoordeling in casu volledig laat afhangen van het concept veilig land van herkomst en van haar vorige COI FOCUS, op basis waarvan een eerdere positief advies door de CGVS gegeven werd. Dat dit laatste thans niet meer het geval is. Dat het dan ook totaal onterecht is dat de CGVS zou voorhouden dat er wel een onderzoek conform artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en conform artikel 48/3 en artikel 48/4 zou gedaan zijn. Overwegende dat verzoekende partij er dan ook bij blijft dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis meer heeft nu Georgië niet langer als veilig land van herkomst aangemerkt wordt. Dat verzoeker meent dat het onterecht is dat de analyse van zijn nood aan internationale bescherming vanuit een negatief oogpunt gebeurde, zijnde het feit dat gelet op zijn oorsprong uit een veilig land van herkomst hij in principe geen nood zou hebben aan internationale bescherming. Dat de toepassing van een versnelde procedure – met verkorte termijnen – eveneens aantoont dat een minder diepgaand onderzoek nodig is, gelet op de herkomst uit een veilig land, waar het vermoeden van veiligheid heerst. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins uiteenzet dat zij de nood aan internationale bescherming alsnog onderzocht conform de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 1980. Dat er zelfs geen sprake is van deze artikelen in de hele bestreden beslissing. Dat het dan ook onterecht is dat aangenomen zou worden dat de analyse gebeurde op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet. Dat verzoekende partij dan ook niet inziet hoe zou kunnen volgehouden worden dat in casu een onderzoek gedaan werd naar het feit of hij al dan niet beantwoordde aan de criteria opgesomd in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet. Dat daarenboven de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet beschikt over enige onderzoeksbevoegdheid, en dan ook niet de bevoegdheid heeft dit onderzoek te doen. Dat bovendien in de veronderstelling dat de RVV toch tot dit onderzoek zou overgaan, dat dan vastgesteld dient te worden dat verzoekende partij een aanleg zal mislopen. Dat hij eveneens verstoken zou blijven van een aantal procedurele garanties nu het duidelijk is dat het onderzoek binnen het kader van de versnelde procedure van artikel 57/6/1 gebeurde. Dat verzoekende partij bovendien meent dat nu het concept van veilig land van herkomst niet meer geldt ook de appreciatie van de beschermingsmogelijkheden door de eigen autoriteiten, aspect dat in casu specifiek weerhouden werd, niet meer hetzelfde is. Dat minstens een nieuw onderzoek naar deze beschermingsmogelijkheden zich in concreto opdringt in dit dossier. Dat ook op dat vlak er aanleiding is over te waken, dat verzoekende partij geniet van alle procedurele waarborgen verbonden aan een “gewone” procedure, ook op het vlak van de termijnen.

Dat verzoekende partij bovendien de aandacht op wil trekken dat de situatie in Georgië, rekening houdend met de problematiek van verzoeker wel degelijk verslechterd is. Dat verzoekende partij verwijst naar volgende algemene informatie, waaruit blijkt dat het respect van de mensenrechten achteruit gaat, dat de controle-mechanismen op de politie verminderen, dat de vrijheid van de media aan banden gelegd wordt. Dat er steeds meer verslagen zijn over misbruiken door de autoriteiten, met miskennis van de mensenrechten. Dat het recht op een eerlijk proces niet langer gegarandeerd is. Dat er niet afdoende opgetreden wordt tegen corruptie.

Dat in deze COI-focus_update 2023 bevestigd wordt dat het rechtswezen niet onafhankelijk is, dat de politie dat evenmin is.

In geval de Raad toch tot de beoordeling zou overgaan pleit ze ten gronde en wijst ze op de door haar bijgebrachte COI-focus van VwP van dec. 2023, waarvan ze de referenties heeft gevoegd in haar nota. Dat specifiek wat verzoekster betreft er eveneens rekening gehouden moet worden met haar door de CGVS niet betwiste Yezidi-origine. Ze wijst op de verschillende problemen van haar als vrouw, mishandeld door haar 1ste en 2de echtgenoot, met tussendoor nog een relatie met een moslimpartner, zij is van Yezidi-origine waardoor dit aanleiding zal geven tot etnisch-religieuze problemen bij terugkeer naar Georgië. Ze verwijt het CGVS een aantal elementen “onder de mat geveegd” te hebben zoals het in gedrang zijn van de persvrijheid en -ten bewijze hiervan- in concreto het verschil bij het doorgeven van namen in de CEDOCA-nota versie 2022 vs. versie 2023, waarbij in de recentste versie geen concrete namen meer vermeld worden zodat het duidelijk is dat algemene informatie nog zeer moeilijk te bekomen is, er zijn grote problemen bij neerlegging van klachten dienaangaande. VzP vraagt minstens de annulatie rekening houdende met de nieuwe informatie en volhardt in de middelen inzake het gebrek aan bescherming.”

Op 14 februari 2024 ontvangt de Raad via JBOX een aanvullende nota die zij als bijlage benoemt: “HERNRION GEORGIE AANV NOTA 2024 02 14 geen veilig land en update YEZIDI”.

4.1. In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting, stipt de Raad vooreerst aan dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Zoals gediuid in voormelde beschikking, wil dit zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet

noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing *“de behoefte aan internationale bescherming”* van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en *ex nunc* onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C-556/17, *Torubarov*, punt 65).

Artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, *Alheto*, punt 118).

In casu heeft de Raad in zijn beschikking van 19 december 2023 zijn voornemen kenbaar gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek te beoordelen in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en vervolgens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Door het indienen van een vraag tot horen kreeg de verzoekende partij de mogelijkheid om hierover haar opmerkingen te formuleren en haar standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure.

Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting en in haar aanvullende nota wordt vooreerst hoofdzakelijk toegespitst op de verwijzing naar het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet en het schrappen van Georgië uit de lijst van veilige landen. Hierdoor verdwijnt de wettelijke basis van de bestreden beslissing en kan niet langer worden uitgegaan van het vermoeden van veilig land van herkomst, zo zet zij uiteen. Waar de verzoekende partij hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) onterecht zou voorhouden dat er wel een onderzoek conform artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en conform de artikelen 48/3 en 48/4 zou zijn verricht, en waar zij kritiek uit op de bestreden beslissing en de wettelijke basis ervan, gaat de verzoekende partij voorbij aan de gronden van voormelde beschikking. Hierin werd immers vastgesteld dat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing inderdaad niet meer bestaat, zoals de verzoekende partij aanhaalt, maar ook dat dit gegeven op zich niet volstaat om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Vervolgens wordt geduid dat doordat Georgië niet meer in voormeld koninklijk besluit van 7 april 2023 wordt vermeld, de Raad moet nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze beoordeling blijkt uit de gronden van voormelde beschikking. De verzoekende partij houdt dan ook verkeerdelijk voor dat deze beoordeling te lezen staat in de bestreden beslissing. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin ter terechtzitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. De kritiek geuit ten aanzien van de bestreden beslissing op zich is, gelet op het gevoerde volledig en *ex-nunc* onderzoek door de Raad dat zijn weerslag vindt in voormelde beschikking, dan ook niet dienstig. Om dezelfde reden biedt de verwijzing naar het eensluidend advies van het Commissariaat-generaal geen toegevoegde waarde in deze zaak. Waar de verzoekende partij kritiek uit op het voorafgaand aan de bestreden beslissing gevoerde onderzoek door het Commissariaat-generaal, kan worden verwezen naar de hiernavolgende bespreking.

Vervolgens meent de verzoekende partij dat de Raad de nodige (onderzoeks)bevoegdheid ontbreekt. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt in haar betoog, blijkt uit hogerstaande duiding dat de Raad wel degelijk kon nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden

beslissing en het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is, zoals door de verzoekende partij aangehaald ter terechtzitting en in haar aanvullende nota, verhindert de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en *ex nunc* onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie: HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752). De door de verzoekende partij geuite kritiek dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins uiteenzet dat zij de nood aan internationale bescherming alsnog onderzocht conform de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 1980 en dat er zelfs geen sprake is van deze artikelen in de hele bestreden beslissing, is dan ook niet dienstig. De verwijzing in de aanvullende nota van de verzoekende partij naar de website van het Commissariaat-generaal betreffende het gevoerde onderzoek is dit aldus evenmin. Waar zij vervolgens meent dat het dan ook onterecht is dat aangenomen zou worden dat de analyse gebeurde op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat zij dan ook niet inziet hoe zou kunnen volgehouden worden dat *in casu* een onderzoek gedaan werd naar het feit of zij al dan niet beantwoordde aan de criteria opgesomd in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, gaat de verzoekende partij voorbij aan de gronden van voormelde beschikking waaruit het gevoerde onderzoek blijkt, zoals hierna nader wordt toegelicht.

4.2. In onderhavige zaak lieten de gegevens vervat in het rechtsplegingsdossier zulke beoordeling toe.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 16 van Richtlijn 2013/32/EU bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werd gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op 21 november 2022 werd zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij uitvoerig de mogelijkheid om haar vluchtmotieven, vrees bij terugkeer en concrete feitelijkeheden uiteen te zetten, en werd haar de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Zij heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en er was een tolk aanwezig die het Russisch machtig is. De verzoekende partij werd uitvoerig en grondig bevraagd waarbij haar zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, kreeg zij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de *protection officer* geen afdoende vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd. Zo kwamen, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden ter terechtzitting, ook de nationale beschermingsmogelijkheden en het (gebrek aan) gebruik ervan door de verzoekende partij aan bod. De verzoekende partij werd in de gelegenheid gesteld de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. De verzoekende partij meent dat het feit dat de bewijslast om aan te tonen dat Georgië geen veilig land van herkomst is in de procedure gevolgd door de Commissariaat-generaal wel degelijk verschil maakt en dat het dan ook duidelijk moge zijn dat de invloed van het concept veilig land van herkomst verder gaat dan op louter procedureel vlak. Zij betoogt verder dat zowel de Belgische wet als de Directive 2013/32/EU wel degelijk vertrekken van een vermoeden, waarbij de bewijslast volledig op de verzoekende partij gelegd wordt, waarbij deze het vermoeden van veilig land dient te weerleggen, bij gebreke waaraan zij geacht wordt er veilig te kunnen zijn en dat het onterecht is dat er geen verschil zou zijn voor wat betreft de bewijslast. De verzoekende partij gaat door het uiten van voormelde, algemene en eerder theoretische kritiek echter voorbij aan het concrete verloop van het gehoor in voorliggende zaak. Zij meent dat het onterecht is dat de analyse van haar nood aan internationale bescherming vanuit een negatief oogpunt gebeurde, zijnde het feit dat gelet op haar oorsprong uit een veilig land van herkomst zij in principe geen nood zou hebben aan internationale bescherming. Zoals blijkt uit de notities persoonlijk onderhoud opgenomen in het administratief dossier, werd de verzoekende partij echter wel degelijk in de gelegenheid gesteld om de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. Het blijkt echter niet dat zij in haar mogelijkheden dienaangaande zou zijn beknot doordat zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst. De verzoekende partij toont dit ook niet *in concreto* aan. De verzoekende partij spitst haar betoog verder opnieuw toe op de beoordeling in de bestreden beslissing waar zij meent dat in huidig geding de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) aan de verzoekende partij verwijt niet of onvoldoende beroep gedaan te hebben op de eigen autoriteiten om haar te beschermen, dat de verwerende partij dan ook haar beoordeling *in casu* volledig laat afhangen van het concept veilig land van herkomst en van haar vorige COI FOCUS, op basis waarvan een eerdere positief advies door de commissaris-generaal gegeven werd en dat dit laatste thans niet meer het geval is. Zoals hiervoor gededuid, is dergelijk betoog betreffende de bestreden beslissing niet dienstig gelet op de gronden van voormelde beschikking en de beoordeling hierin vervat.

De verzoekende partij meent voorts dat de toepassing van een versnelde procedure – met verkorte termijnen – eveneens aantoont dat een minder diepgaand onderzoek nodig is, gelet op de herkomst uit een veilig land, waar het vermoeden van veiligheid heerst. Er moet over worden gewaakt dat de verzoekende partij geniet van alle procedurele waarborgen verbonden aan een “gewone” procedure, ook op het vlak van de termijnen, zo stelt zij. In de mate dat zij doelt op de termijn van vijftien werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, § 1,

derde lid van de Vreemdelingenwet, blijkt niet dat deze termijn werd gerespecteerd *in casu*. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Dit blijkt overigens ook uit de door de verzoekende partij geciteerde passage op de website van het Commissariaat-generaal in haar aanvullende nota. De Raad ziet voor het overige ook niet in welke meerwaarde deze passage en de geformuleerde kritiek bieden daar de termijn van 15 werkdagen *in casu* niet werd gehanteerd. De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan op welke wijze of in welke mate zij benadeeld is door de toepassing van een versnelde procedure. Bovendien genoot zij door de verlengde beroepstermijn langer bescherming tegen de vervolging waarvoor zij verklaart te vrezen evenals van een langere termijn om haar grieven te formuleren en aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas.

Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “*versnelde*” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, niet wegneemt dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er nog op worden gewezen dat “*volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116). Hoe dan ook heeft de Raad, ten gevolge van het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is en het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissing, het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en *ex nunc* onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden beoordeeld op basis van een andere rechtsgrond, zoals te lezen staat in voormelde beschikking, en met eerbiediging van de rechten van verdediging. Waar de verzoekende partij nog de mening is toegedaan dat zij eveneens verstoken zou blijven van een aantal procedurele garanties nu het duidelijk is dat het onderzoek binnen het kader van de versnelde procedure van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet gebeurde, maakt zij haar grief niet concreet en is deze dan ook niet dienstig.

Uit de gronden van de beschikking blijkt dat wel degelijk rekening wordt gehouden met de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en de door haar aangeleverde informatie. Tevens worden de concrete omstandigheden in acht genomen en wordt met verwijzing naar haar verklaringen uitgebreid gemotiveerd om welke redenen hetgeen werd aangereikt niet wordt aanvaard. Uit de gronden van voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in het land van herkomst, noch dat de zaak zou zijn onderzocht of behandeld vanuit deze optiek of dat de appreciatie op een andere manier zou zijn gebeurd dan in een “*gewone procedure*”, noch dat sprake zou zijn van een verzwaarde bewijslast, zoals de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting en in haar aanvullende nota. De verzoekende partij gaat dan ook voorbij aan de gronden van voormelde beschikking waar zij betoogt dat nu het vermoeden van veilig land van herkomst haar niet meer kan tegengeworpen worden, volgens hetwelk er in principe geen vrees voor vervolging zou bestaan, er niet langer aanleiding is een onderzoek te voeren waarbij nagegaan wordt of de verzoekende partij dit vermoeden kan omver werpen door ernstige redenen aan te tonen die bewijzen dat haar land van herkomst niet als veilig kan beschouwd worden, rekening houdend met haar persoonlijke situatie en met de voorwaarden noodzakelijk om aanspraak te maken op internationale bescherming. Dergelijk onderzoek, zoals beschreven door de verzoekende partij, blijkt niet uit de gronden van voormelde beschikking. Wel blijkt uit deze gronden dat het vereiste onderzoek wordt gevoerd overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken vreemdeling zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Na analyse van de gegevens en de informatie aangeleverd door de partijen, luidt het besluit in voormelde beschikking dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming. Ook deze bevindingen worden uitgebreid gemotiveerd in voormelde beschikking waarbij wordt gesteund op de concrete omstandigheden, de aangereikte elementen en de afgelegde verklaringen door de verzoekende partij.

Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door ter terechtzitting slechts in algemene bewoordingen de kritiek te formuleren dat het onterecht is dat de analyse van haar nood aan internationale bescherming vanuit een

negatief oogpunt gebeurde, zijnde het feit dat gelet op haar oorsprong uit een veilig land van herkomst zij in principe geen nood zou hebben aan internationale bescherming, gaat zij voorbij aan voormeld onderzoek overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet dat zijn neerslag vindt in de onderbouwde bevindingen zoals opgenomen in voormelde beschikking en slaagt zij hierin niet. Zij stelt ter terechtzitting voorts in algemene bewoordingen er de aandacht op te willen vestigen dat de situatie in Georgië, rekening houdend met haar problematiek wel degelijk verslechterd is. De verzoekende partij verwijst naar algemene informatie, waaruit naar haar mening blijkt dat het respect voor de mensenrechten achteruit gaat, dat de controlemechanismen op de politie verminderen, dat de vrijheid van de media aan banden gelegd wordt, dat er steeds meer verslagen zijn over misbruiken door de autoriteiten met miskenning van de mensenrechten, dat het recht op een eerlijk proces niet langer gegarandeerd is en dat er niet afdoende opgetreden wordt tegen corruptie. Zij voegt hier nog aan toe dat in de COI-focus update 2023 bevestigd wordt dat het rechtswezen niet onafhankelijk is en dat de politie dat evenmin is. Voorts stelt zij dat er geen aandacht wordt besteed door de autoriteiten aan het specifieke geweld dat tegen vrouwen gebruikt wordt en dat er volgens de meest recente cijfers méér gevallen van feminicide voorkomen. Door deze opsomming tracht de verzoekende partij de beschermingsmogelijkheden wederom op de korrel te nemen. Zij slaagt er hiermee echter niet in om concrete en dienstige argumenten bij te brengen die afbreuk kunnen doen aan de gronden van voormelde beschikking. Noch uit voormeld betoog ter terechtzitting, noch uit de bijgebrachte algemene informatie waarnaar zij in haar aanvullende nota verwijst, blijkt dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Ook uit de door de verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat er in Georgië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. De Raad stipt in het licht van de door de verzoekende partij geuite kritiek ook opnieuw aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. Waar de verzoekende partij kritiek uit op de *“middelenverbintenis”* zoals zij deze benoemt, verliest zij uit het oog dat geen enkele rechtsstaat erin kan slagen een absolute bescherming te bieden. Noch de uiteenzetting ter terechtzitting en in de aanvullende nota, noch de (algemene) informatie waarnaar wordt verwezen, doen afbreuk aan de pertinente overweging in voormelde beschikking dat niet blijkt dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld en evenmin aan het besluit dat uit de vaststellingen blijkt dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorts betoogt de verzoekende partij met verwijzing naar de door haar bijgebrachte COI Focus van december 2023, dat specifiek wat haar betreft er eveneens rekening gehouden moet worden met haar, door de commissaris-generaal niet betwiste Yezidi-origine. Ze wijst op haar verschillende problemen als vrouw, en stelt dat ze mishandeld werd door haar eerste en tweede echtgenoot en tussendoor nog een relatie had met een moslimpartner. Zij is van Yezidi-origine en dit zal naar haar mening aanleiding geven tot etnisch-religieuze problemen bij terugkeer naar Georgië. De verzoekende partij voert door het aanvoeren van deze argumenten geen concrete en dienstige elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de gronden van voormelde beschikking. Zij haalt in wezen elementen aan waarover in voormelde beschikking reeds standpunt werd ingenomen. De verwijzing naar de nieuwe algemene informatie stelt deze, zoals hiervoor toegelicht, niet in een ander daglicht. Hieruit blijkt immers geen systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn, zodat het de verzoekende partij toekomt aan te tonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming. Door elementen te herhalen en hierop verder te bouwen zonder ook maar enigszins in te gaan op voormelden gronden, doet zij er geen afbreuk aan. Zo wordt in voormelde beschikking onder meer geduid dat vermits de verzoekende partij geen zicht biedt op haar werkelijke familiale situatie en familiaal netwerk in Georgië, er geen geloof kan worden gehecht aan het gedwongen huwelijk en huiselijk geweld dat zij ondergaan zou hebben, en aan haar vrees voor haar vermeende tweede echtgenoot A. G. bij terugkeer naar Georgië. Voorts wordt vastgesteld dat zelfs al zou worden aangenomen dat de door de verzoekende partij voorgehouden feiten met A. G. waarachtig zijn, dan nog uit niets blijkt dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. Internationale bescherming kan hoe dan ook slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. In voormelde beschikking wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkele poging ondernam om bescherming te zoeken bij haar nationale autoriteiten tegen het huiselijk geweld waarvan zij slachtoffer zou zijn geweest. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden, zo wordt geduid. Eveneens wordt in voormelde beschikking reeds uiteengezet dat de verzoekende partij zich niet kan verschuilen achter een algemene verwijzing naar politieke repressie, machtsmisbruik of corruptie, of het feit dat het voor alleenstaande vrouwen (uit een minderheidsgroep) veel moeilijker is om toegang te krijgen tot hulp vanwege de autoriteiten. Het algemene betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift berust hoe dan ook niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen en ook met haar betoog ter terechtzitting of in haar aanvullende nota maakt zij niet aannemelijk alle redelijke van haar te verwachten

mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput, noch dat er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Betreffende haar Yezidi-origine die naar haar mening aanleiding zou geven tot etnisch-religieuze problemen bij terugkeer, dringt een vaststelling in dezelfde zin zich op. De door de verzoekende partij bijgebrachte algemene informatie brengt ook het besluit dat niet blijkt dat er in Georgië sprake is van systematische, wijdverspreide vervolging van etnische en religieuze minderheden niet aan het wankelen. Ook met haar betoog ter terechtzitting of in haar aanvullende nota haalt de verzoekende partij geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Georgië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging. Het weze hierbij benadrukt dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud in tegendeel aangeeft dat er volgens haar geen problemen zijn tussen de politie en Yezidi's en zij haalt zelf geen concrete vrees aan met betrekking tot haar Yezidi-afkomst (administratief dossier, CGVS, p. 10-11). Waar de verzoekende partij ter terechtzitting en in haar aanvullende nota nogmaals de aandacht meent te moeten vestigen op haar Yezidi-origine en ter zake kritiek uit, gaat zij hieraan dan ook geheel voorbij.

Evenmin brengt de verzoekende partij haar verwijt dat een aantal elementen "*onder de mat geveegd*" zijn door het Commissariaat-generaal soelaas. Zij brengt haar kritiek dat "*het in gedrang zijn van de persvrijheid en – ten bewijze hiervan – in concreto het verschil bij het doorgeven van namen in de CEDOCA-nota versie 2022 vs. versie 2023, waarbij in de recentste versie geen concrete namen meer vermeld worden zodat het duidelijk is dat algemene informatie nog zeer moeilijk te bekomen is, er zijn grote problemen bij neerlegging van klachten dienaangaande*" geenszins in verband met gronden van voormelde beschikking. Voorts blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvullende nota naar verschillende berichtgevingen uit 2023 verwijst, zodat zij bezwaarlijk kan voorhouden dat recente algemene informatie niet voorhanden is.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt te volharden in de middelen inzake het gebrek aan bescherming, gaat zij evenmin in op de gronden van voormelde beschikking en voert zij bijgevolg ook hiermee geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

In voormelde beschikking worden aldus, na analyse van de aangeleverde gegevens en het voorhanden zijnde bronnenmateriaal, de individuele omstandigheden van de verzoekende partij belicht. Uit het besluit van de Raad in voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in Georgië, noch dat hierdoor een minder diepgaand onderzoek zou zijn gevoerd. De door de verzoekende partij ter terechtzitting en in de aanvullende nota aangeleverde informatie doet niet anders denken. Door voormelde individuele elementen aan te halen ter terechtzitting kan de verzoekende partij evenmin overtuigen van het tegendeel. De vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoonde dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben, wordt gesteund op het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie waarvan de verzoekende partij niet aantoonde dat deze achterhaald is, en de verklaringen van de verzoekende partij, en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Georgië die zich reeds in het rechtsplegingsdossier bevinden. Door ter terechtzitting aan te geven het niet eens te zijn met de analyse van de Raad inzake de overheidsbescherming, kan de verzoekende partij de beoordeling niet ombuigen. Zij overtuigt niet dat een nieuw concreet onderzoek moet worden gevoerd naar de beschermingsmogelijkheden, noch waar zij minstens de annulatie vraagt gelet op de nieuwe informatie. In toepassing van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2004/83/EG dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar verweer ter terechtzitting niet *in concreto* aantoonde welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op het vastgestelde in voormelde beschikking (zie: HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, punt 72). De gronden van voormelde beschikking blijven dan ook overeind.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de rechten van verdediging werden gerespecteerd, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Middels voormelde beschikking werd de grond meegedeeld aan de partijen waarop de Raad zijn beoordeling steunt. Zij kregen de kans een aanvullende nota neer te leggen teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen en/of een vraag tot horen in te dienen om kenbaar te maken dat zij het niet eens zijn met de in deze beschikking opgenomen grond. Deze mogelijkheid werd door de verzoekende partij benut en zij heeft ter terechtzitting (via haar advocaat) het woord gekregen teneinde concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking zij het niet eens is en waarom. Stellen dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis meer heeft, de rechten van verdediging schendt en zij "*een aanleg verliest*", zoals de verzoekende partij doet ter terechtzitting, is te algemeen om afbreuk te doen aan hetgeen uiteengezet wordt in voormelde beschikking en de doorlopen procedure. Niets belette haar haar grieven kenbaar te maken ten aanzien van de vooraf meegedeelde gronden van de beschikking, hetgeen zij (via haar advocaat) ter terechtzitting heeft gedaan. Derhalve heeft de verzoekende partij de kans gehad haar

standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen zodat een schending van de rechten van verdediging niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.3. Gelet op hetgeen voorafgaat toont de verzoekende partij niet aan dat de Raad zijn bevoegdheid overschrijdt door de grenzen aan zijn onderzoeksbevoegdheid te buiten te gaan. De voormelde duiding betreffende de bevoegdheid van de Raad als beroepsinstantie in acht genomen in samenhang met de gegevens vervat in het administratief dossier, de doorlopen procedure en de gronden van voormelde beschikking, maakt zij dit niet aannemelijk. De gronden van voormelde beschikking worden gesteund op de gegevens die zich reeds in het administratief dossier bevonden en de verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de Raad niet over de noodzakelijke en juridische gegevens beschikte om na het gevoerde volledig en *ex-nunc* onderzoek tot de voorliggende beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming over te gaan. De verzoekende partij maakt een bevoegdheidsoverschrijding door de Raad dan ook niet aannemelijk.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS